

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

44. An quæ peccata non sunt, & aliis concernunt, teneatur Confessarius
celare sub Sigillo? Ex p. 5. tract. 11. res. 38.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

charta scripta sit ad virum doctum ad petendum consilium pro confessione, assumitur ibi vir doctus tanquam persona necessaria ad perfectionem Sacramenti, non necessaria secreto; si verò tantum scripta sit in subsidium memoriae, iam potest dici confessio inchoata, ut patet, & quia saltem haec rationes, & Doctores faciunt hanc rem dubiam; in dubio autem inclinandum est in fauorem sigilli & Sacramenti. Iam verò si peccata, quae inveniuntur scripta, iam sint confessio, cum iam affecta maneant sigillo confessionis, firmius dicere possumus, cadere illa sub eodem sigillo, & transire semper cum suo onere sigilli: sicut enim illa, quae mihi reuelavit aliquis, qui ea à Confessore audiuit tenentur seruari sub sigillo, sic etiam tenebuntur seruari haec peccata scripta, quae iam fuerunt confessio sub eodem sigillo, cum par sit utrobique ratio: nam propterea illa peccata, quae audio ab alio, teneo seruari sub sigillo, quia scio fuisse confessio, & quia ubi primum confessioni subiecta fuerunt, ita affecta obligatione ac onere sigilli manserunt, ut semper transeant cum suo onere, & illud exuere nunquam possint, nisi de consensu confitentium, de eorum enim consensu possunt non solum Sacerdotes, sed etiam quicumque alij loqui de huiusmodi rebus confessis, ut saepe diximus. Ergo etiam propterea illa peccata, quae fuerunt confessio, & scripta inveniuntur, affecta erunt praedicto onere, & obligatione sigilli, quia iam confessio sunt, & semel sub sigillo cesserunt, nam parum refert, quòd ego nesciam illa iam fuisse confessio, id enim per accidens est, & tunc incipit sub sigillo obligare, cum id sciuerim.

RESOL. XLIV.

An que peccata non sunt, & aliis concernunt, teneatur Confessarius celare sub sigillo? Ex part. 5. tr. 1. Ref. 38.

§. 1. Si confitens occasione suorum peccatorum, sive potè tanquam circumstantias, aut obiecta, aut quia sua ruditate cum non pertineant, putat ea pertinere ad explicationem suorum peccatorum aliqua talia secreta narret, existimant Doctores talia etiam comprehendi sigillo; si verò concomitantè solum in confessione narrentur, tenetur Confessarius solum secreto naturali, nisi fortè propter scandalum, quando putarentur ad confessionem pertinere, etiam aliquid admisceatur obligationis ipsius sigilli; & ita docet Malderus tract. de sigillo, c. 18. Probantur supradicta, & cum responsio contineat tres partes, Primam probo; quia circumstantias comprehendi sigillo, est communis sententia, quod extendendum est ad alia quaecumque quae à penitente dicuntur ad declarandum peccatum suum, sic enim demum securè etiam simplices peccata sua narant. Secunda pars probatur, quia illa non pertinent ad confessionem, cum sine illis omnino consistat integra, & hoc ipsum sciat penitens, qui etiam iis non vitior ad explicandum sua peccata: at fortè ex leuitate ibi narant, quo casu à Confessario reprehendi deberet, aut consilium aliquod circa illa petit, aut solamen, si ipsum affligant. Sufficit ergo seruari illa secreta naturali obligatione. Tertia pars, quae casum scandalum excipit, est certissima, quia ut diximus supra, hoc cederet in grauamen, & odium confessionis si reuelarentur. Vnde in casu scandalum ne quidem proposito edicto de excommunicatione non reuelantis, videtur talia debere reuelare, quamuis quidam tunc putet, debere reuelare, sed tu tene nostram sententiam.

Tom. 1.

RESOL. XLV.

An si penitens explicet aliqua in confessione concomitantè, teneatur Confessarius celare sub sigillo? Ex part. 5. tr. 1. Ref. 5.

§. 1. Negatiuè respondet Mercerus in 3. part. 9. 11. art. 2. & ideo ea, quae non pertinent ad peccata declaranda, sed in confessione concomitantè dicuntur propriè non contineri sub sigillo, docet Suarez in 3. part. disp. 33 sect. 3. & alij. Si nullo modo tamen inferuiant accusationi peccatorum.

2. Sed ego adderem cum Tannero tom. 4. disput. 6. quest. 9. dub. 6. num. 136. Si nec inferuire existimantur ab ipso penitente, ita ut nec in ordine ad peccata explicanda sint in confessione patefacta; nam si hoc modo explicarentur à penitente, puto sub sigillo ad illa non manifestanda Confessarium teneri; & ita etiam docet Reginaldus in praxi tom. 1. lib. 3. cap. 4. n. 39. ubi sic ait: Cadere sub sigillum, non modo cum ad peccatum declarandum necessarium fuerit tale quid in confessione exprimi, sed etiam cum fuerit vile, imò quoties in eum finem penitens (etiam si in eo fortè agat minus prudenter) aliquid dixerit, quod est in confessione tolerandum habita ratione communis modi confitentium hominum, multa saepe dicentium animo declarandi sua peccata, quae nihil sunt ad id necessaria, imò interdum neque utilia; cum ergo simplices & imprudentes auertendi non sint à confessione, sicut nec alij, tacenda sunt quaecumque ab eis dicuntur ad explicationem suorum peccatorum, ut possint securè, & sine timore reuelationis confiteri. Sic ille, vide etiam Fabrum de penit. in 4. sent. dist. 19. quest. vnic. disputat. 34. cap. 2. num. 31.

Sup. hoc lege doctrinam Ref. praeteritae & aliquid supra in Ref. 19. ad lin. 3. & infra cursum in Ref. 50. in fine.

RESOL. XLVI.

An aliquando Confessarius possit obligare penitentem ad declarandum complicem?

Et aduertitur posse contingere, ut licet penitens dicat se velle per se ipsum immediate, vel per alium dare notitiam complicis ad impedienda mala iuxta suam obligationem; adhuc Confessarius possit illi differre absolutionem. Ex part. 6. tractat. 7. & Miscell. 2. Ref. 2.

§. 1. Respondeo, quòd non repugnat dari casum, in quo possit Confessarius penitentem obligare ad manifestandum sibi complicis nomen: non quidem quasi Confessarius eam obligationem imponat, sed quia reuera penitens eam habebat; & Confessarius, qui ex eius confessione hoc agnoscit, admonet illum de sua obligatione, cui si non vult satisfacere, iam meritò ei absolutionem negat, quem non inuenit ad absolutionem dispositum. Potrò posse illum casum contingere, constat apertè, quia potest Confessarius videre ex occulatione complicis grauissima damna imminere, ad quae impedienda penitens omninò tenetur; rursus videt, penitentem se ipso immediatè id non posse exequi, nec habere alium, per quem id possit praeter ipsum Confessarium: quo casu certum est teneri penitentem ad illud medium vnicum eligendum; quod si eligere nolit, iam non est aptus ad absolutionem recipiendam. Et haec omnia docet Lugo de Sacrament. penitent. disputat. 16. sect. 8. n. 432. qui rectè obseruat num. 434. posse contingere,

Sup. hoc lege doctrinam trimum R. sol. sequentium, & in co. 7. tr. 4. Ref. 25. in fine, & vide etiam supra doctrinam Ref. 26. signantur ab eius lin. 7. & vers. certum est.

P p